Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

25 март 2015 година*

„Марка на Общността — Производство по възражение — Заявка за словна марка на Общността „English pink“ — По-ранна словна марка на Общността „PINK LADY“ и по-ранни фигуративни марки на Общността „Pink Lady“ — Задължение за мотивиране — Задължение за полагане на грижа — Решение на съд за марките на Общността — Липса на сила на пресъдено нещо“

По дело T-378/13

Apple and Pear Australia Ltd, установено във Victoria (Австралия),

Star Fruits Diffusion, установено в Caderousse (Франция),

представлявани от T. de Haan и P. Péters, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява J. Crespo Carrillo, в качеството на представител,

ответник,

другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП е била

Carolus C. BVBA, установено в Nieuwerkerken (Белгия),

с предмет жалба срещу решението на четвърти апелативен състав на СХВП от 29 май 2013 г. (преписка R 1215/2011-4) относно производство по възражение между Apple and Pear Australia Ltd и Star Fruits Diffusion, от една страна, и Carolus C. BVBA, от друга страна,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: M. Prek (докладчик), председател, I. Labucka и V. Kreuschitz, съдии,

секретар: C. Heeren, администратор,

предвид исковата молба, подадена в секретариата на Общия съд на 23 юли 2013 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 28 ноември 2013 г.,

предвид решението от 13 януари 2014 г. да не се допуска представянето на писмена реплика,

* Език на производството: френски.

след съдебното заседание от 16 юли 2014 г., в хода на което е поставен въпрос на страните,

предвид писмените отговори, подадени в секретариата на Общия съд на 28 юли и 31 юли 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 13 октомври 2009 г. Carolus C. BVBA подава заявка за регистрация на марка на Общността до Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „English pink“.

3 Стоките, за които се иска регистрация, спадат към клас 31 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година и отговарят на следното описание: „Селскостопански, градинарски и горски продукти (нито приготвени, нито преработени) и семена, които не са включени в други класове; живи животни; пресни плодове и зеленчуци; семена за посев, живи растения и цветя; храни за животни; малц“.

4 Заявката за марка на Общността е публикувана в *Бюлетин на марките на Общността* № 2010/014 от 25 януари 2010 г.

5 На 20 април 2010 г. жалбоподателите, Apple and Pear Australia Ltd и Star Fruits Diffusion, подават възражение на основание член 41 от Регламент № 207/2009 срещу регистрацията на заявената марка за стоките, посочени в точка 3 по-горе.

6 Възражението се основава на следните по-ранни марки:

— словната марка на Общността „PINK LADY“, регистрирана на 27 февруари 2003 г. под номер 2042679, обозначаваща стоките, спадащи към клас 31 и съответстващи на следното описание: „Селскостопански, градинарски продукти, включително плодове, семена, растения и дървета, по-специално ябълки и ябълкови дървета“;

— изобразената по-долу фигуративна марка на Общността № 4186169, регистрирана на 15 декември 2005 г. и обозначаваща по-конкретно стоките, спадащи към клас 31 и съответстващи на следното описание: „Пресни плодове ; ябълки; овощни дървета; ябълкови дървета“:

— изобразената по-долу фигуративна марка на Общността № 6335591, регистрирана на 30 юли

2008 г. и обозначаваща стоките, спадащи към клас 31 и съответстващи на следното описание: „Селскостопански, градинарски продукти, включително плодове, семена, растения и дървета, по-специално ябълки и ябълкови дървета“:

7 В подкрепа на възражението са изтъкнати основанията по член 8, параграф 1, буква б) и параграф 5 от Регламент № 207/2009.

8 С решение от 27 май 2011 г. отделът по споровете отхвърля възражението.

9 На 7 юни 2011 г. жалбоподателите подават пред СХВП жалба на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 срещу решението на отдела по споровете.

10 С решение от 28 юни 2012 г., постановено по иск за установяване на нарушение, предявен от жалбоподателите на основание по-ранните словна и фигуративни марки на Общността и на марката на Бенелюкс № 559177, Tribunal de commerce de Bruxelles [търговски съд на Брюксел] (Белгия), в качеството на съд за марките на Общността, отменя марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и забранява на Carolus C. да използва посочената марка в Европейския съюз. С писмо от 4 юли 2012 г. жалбоподателите съобщават посоченото решение на СХВП. С писмо от 29 август 2012 г. те информират СХВП за това, че Carolus C. е приело съдебното решение и че същото следователно е станало окончателно.

11 С решение от 29 май 2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата.

12 Апелативният състав анализира възражението в частта му, в която то е основано на по-ранната словна марка. Най-напред, що се отнася до сравнението между стоките, той подчертава, че визираните от конфликтните марки стоки са до голяма степен идентични. По-нататък той приема, че посочените марки се различават във визуален план. Той отбелязва, че словните елементи са горе-долу с еднаква дължина и „изпъкналост“, че общият словен елемент „pink“ се намира на различни места в конфликтните знаци и че нито един от двата съставящи ги елемента не доминира над другия. Той уточнява, че заявената марка възпроизвежда само половината от по-ранната словна марка, поради което жалбоподателите не могат да се позоват на решение от 6 октомври 2005 г., Medion (C-120/04, Rec, EU:C:2005:594), и че словният елемент „pink“ не е отличителен. Освен това той подчертава, че същото важи за фонетичното сравнение и че следователно марките се различават и в това отношение. Освен това той посочва, че няма концептуално сходство между конфликтните марки, тъй като концепцията се позовава на различни неща, тоест в по-ранната словна марка това е жена, на която се придава особена характеристика, а в заявената марка това е определен по особен начин цвят. Накрая, що се отнася до общата преценка на вероятността от объркване, апелативният състав напомня, че няма сходство във визуален, концептуален и фонетичен план, и прави извода за липса на вероятност от объркване.

13 Според апелативния състав за изчерпателност е удачно да се посочи, че не са доказани нито репутацията на по-ранната словна марка, нито дори малко по-голям от обикновения отличителен характер. Той подчертава, че отделът по споровете е направил правилно обобщение на съдържанието на множеството представени от жалбоподателите доказателства и че е мотивирал надлежно своя извод за недостатъчността и неубедителността на всички тези доказателства. В този контекст той сочи, че единствено документите, приложени към представената на отдела по споровете писмена защита от 7 септември 2010 г., могат да бъдат взети предвид и че тези, приложени към писмената защита от 23 септември 2011 г., са представени със закъснение в приложение на правило 19, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189) и следователно не могат да бъдат взети предвид. Той анализира документите, приложени към представената на отдела по споровете писмена защита от 7 септември 2010 г. и посочва, че въпреки това счита, че е удачно за изчерпателност да разгледа и документите, приложени към писмената защита от 23 септември 2011 г. След като разглежда посочените документи, той стига до извода, че от доказателствата относно засиления отличителен характер не става ясно, че изразът „pink lady“ на практика не препраща към ябълков сорт и не се установява по-специално на какво основание продажбите на ябълки, наречени „pink lady“, могат да се свързват с жалбоподателите, а не с някой друг производител на ябълки от конкретен сорт.

Искания на страните

14 Жалбоподателите молят Общия съд:

— като главно искане, да измени обжалваното решение, като приеме, че подадената от тях жалба е основателна, и вследствие на това да уважи тяхното възражение,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното решение,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

15 СХВП моли Общия съд:

— да отхвърли изцяло жалбата за отмяна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

16 В самото начало следва да се припомни, че с главните си искания си за изменение на решението жалбоподателите искат от Общия съд по същество да приеме решението, което според тях СХВП е трябвало да приеме, тоест решение, с което се констатира, че условията за възражение са изпълнени. Упражняването на правомощието за изменение по принцип е допустимо само в случаите, при които, след като е осъществил контрол върху направената от апелативния състав преценка, Общият съд е в състояние да определи въз основа на установените фактически и правни обстоятелства какво решение е трябвало да вземе апелативният състав (решение от 5 юли 2011 г., Edwin/СХВП, C-263/09 P, Сб., EU:C:2011:452, т. 72).

17 Общият съд счита, че следва да извърши контрол на направената от апелативния състав преценка, което означава на първо място да се направи анализ на изтъкнатите от жалбоподателите правни основания, които по същество целят отмяната на обжалваното решение. Следователно едва на второ място ще бъдат анализирани исканията за изменение на обжалваното решение.

По исканията за отмяна на обжалваното решение

18 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват седем правни основания. В основата на първото правно основание, изведено от нарушението на член 75 от Регламент № 207/2009, стои липсата на мотиви в обжалваното решение относно последиците, които трябва да се изведат от решението на Tribunal de commerce de Bruxelles от 28 юни 2012 г. Второто правно основание е изведено от нарушение на принципа на силата на пресъдено нещо. В рамките на третото правно основание жалбоподателите изтъкват нарушение на общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания. Четвъртото правно основание е основано на нарушение на член 76 от Регламент № 207/2009. Петото и шестото правно основание са изведени от нарушението съответно на член 8, параграф 1, буква б) и на член 8, параграф 5, от Регламент № 207/2009. Седмото правно основание е изведено нарушението на член 75 от същия регламент, поради това че апелативният състав е основал своето решение на мотиви, по които страните не са могли да изразят становище.

19 Общият съд счита за удачно да анализира на първо място първото и третото правно основание.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009 поради липсата на мотиви в обжалваното решение относно последиците, които да се изведат от решението на Tribunal de commerce de Bruxelles от 28 юни 2012 г.

20 В рамките на първото правно основание жалбоподателите подчертават, че Tribunal de commerce de Bruxelles, действайки в качеството на съд за марките на Общността, е постановил решение, констатиращо, че марката „ENGLISH PINK“ накърнява субективните им права в качеството им на притежатели на по-ранната словна марка. Те изтъкват, че решението — впрочем станало окончателно — представлява правен и фактически елемент от решаващо значение или най-малкото елемент, който е особено относим към настоящото дело, доколкото, от една страна, то е постановено между същите страни по повод на същите марки на Общността и на същите относителни основания в приложение на Регламент № 207/2009 и от друга страна, нарушението, извършено с марката „ENGLISH PINK“, е окончателно признато в Съюза. Те констатират обаче, че никъде в обжалваното решение не е споменато решението на Tribunal de commerce de Bruxelles. Следователно, като отказва да мотивира решението си с оглед на последиците, които следва да се изведат от посоченото съдебно решение, апелативният състав е нарушил член 75 от Регламент № 207/2009.

21 СХВП отбелязва, че апелативният състав по всяка вероятност е взел предвид решението на Tribunal de commerce de Bruxelles, но е счел, че не е обвързан от него, доколкото то е постановено по иск за установяване на нарушение. Тя подчертава, че режимът на правото на марките на Съюза е автономна система, тъй като тя се прилага независимо от всяка национална система.

22 В самото начало следва най-напред да се припомни, че по силата на член 75 от Регламент № 207/2009 решенията на СХВП трябва да бъдат мотивирани. Това задължение за мотивиране е със същия обхват като задължението по член 296 ДФЕС, съгласно което съображенията на автора на акта трябва да бъдат изложени по ясен и недвусмислен начин. Това задължение има двойната цел, от една страна, да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за приетата мярка, за да защитят правата си, и от друга страна, да даде

възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението (вж. решение от 12 юли 2012 г., Guccio Gucci/СХВП — Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, EU:T:2012:378, т. 16 и цитираната съдебна практика).

23 По-нататък, от текста на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 следва, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно и след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне съгласно разпоредбите на Регламент № 207/2009, и че в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства. Като уточнява, че тя „може“ в подобен случай да реши да пренебрегне такива доказателства, посочената разпоредба всъщност предоставя на СХВП широко право на преценка, за да реши дали следва да ги вземе предвид, или да ги пренебрегне, като мотивира решението си по този въпрос (вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2013 г., Rintisch/СХВП, C-120/12 P, Сб., EU:C:2013:638, т. 22 и 23 и цитираната съдебна практика).

24 Освен това е важно да се подчертае, че член 95 от Регламент № 207/2009 предвижда, че държавите членки определят на тяхната територия националните юрисдикции, които изпълняват функцията на „съдилища за марките на Общността“. Така тези юрисдикции изпълняват функциите, които са им предоставени съгласно посочения регламент. В това отношение член 96 от Регламент № 207/2009 сочи, че съдилищата за марките на Общността са компетентни по-конкретно за исковете за установяване на нарушение и за насрещни искове за отмяна или за обявяване на недействителност на марката на Общността. Белгийският законодател е посочил Tribunal de commerce de Bruxelles като първоинстанционен съд за марките на Общността.

25 Нещо повече, следва да се отбележи, че съгласно съображение 16 от Регламент № 207/2009 „необходимо е решенията относно валидността и нарушението на марките на Общността да имат действие и да се прилагат в цялата Общност, като това е единственият начин да се избегнат взаимнопротиворечиви решения на съдилищата и на [СХВП] и засягане на единния характер на марките на Общността“. Също така в съображение 17 от Регламент № 207/2009 се подчертава, че следва да се избягват противоречиви съдебни решения, постановени в резултат на искове, които включват същите страни и които са подадени за същите факти въз основа на марка на Общността и на паралелни национални марки. Следователно въведените с Регламент № 207/2009 механизми целят да се гарантира еднаква защита на марката на Общността на цялата територия на Съюза. По този начин законодателят потвърждава единния характер на марката на Общността.

26 Накрая, следва да се напомни, че според съдебната практика съдът за марките на Общността е компетентен да постанови забрани за преследване на действията, нарушаващи или създаващи опасност от нарушаване на правата върху марка на Общността, извършени на цялата територия на Съюза (вж. решение от 12 април 2011 г., DHL Express France, C-235/09, Сб., EU:C:2011:238, т. 38). По този начин предвидената в Регламент № 207/2009 система позволява подобен спор да се сведе до едно-единствено производство с цел да се гарантира еднаква защита на марката на Общността на цялата територия на Съюза.

27 Именно с оглед на тези елементи следва да се разгледа правното основание, изведено от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009.

28 Нека да напомним, че с писмо от 8 юни 2010 г. жалбоподателите са поискали от Tribunal de commerce de Bruxelles да отмени марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“, с мотива че тя нарушава по-конкретно по-ранните словна и фигуративни марки на Общността и марката на Бенелюкс № 559177. С решение от 28 юни 2012 г. посоченият съд е произнесъл отмяната на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и е забранил на Carolus C. да я използва в Съюза.

29 По същество Tribunal de commerce de Bruxelles подчертава най-напред, че прагът на вероятността от объркване трябва да бъде по-нисък, когато стоките на разглежданите марки са идентични. По-нататък той напомня, че една или повече чисто словни марки могат да създадат вероятност от объркване с комбинирана марка. Освен това той приема, че използването на специфичен цвят, специфична калиграфия, специфичен шрифт и главни букви в началото на всяка дума „с нищо не намалява критерия за цялостния облик на марката“. Според този съд за средно внимателния потребител има вероятност от объркване между марките „ENGLISH PINK“ и „PINK LADY“. Освен това той приема, че видно от материалите по преписката, жалбоподателите са доказали в достатъчна степен от гледна точка на правото, че изразът „pink lady“ се ползва за ябълките с голяма репутация и че това впрочем спада към „common knowledge“. Така според него степента на защита, която следва да се предостави на марката „PINK LADY“, трябва да бъде висока.

30 С писмо от 4 юли 2012 г. жалбоподателите съобщават на СХВП за съдебното решение от 28 юни 2012 г. Английският превод на решението също е изпратен на СХВП с писмо от 15 юли 2012 г. С писмо от 29 август 2012 г. жалбоподателите съобщават на СХВП, че Carolus C. е приело съдебното решение и че същото следователно е станало окончателно. На 25 септември 2012 г. жалбоподателите посочват, че службата за марките на Бенелюкс е заличила марката „ENGLISH PINK“ от регистъра на марките на Бенелюкс.

31 От всичко гореизложено следва, че няколко месеца преди приемането на обжалваното решение апелативният състав е бил надлежно и многократно предупреден за настъпването на нов факт, тоест решението на Tribunal de commerce de Bruxelles.

32 Трябва да се констатира, че никъде в обжалваното решение апелативният състав не е споменал за съществуването на решението на Tribunal de commerce de Bruxelles и a fortiori, не е мотивирал своята преценка по въпроса за отчитането на този нов факт.

33 Както обаче следва от точки 22 и 24 по-горе, апелативният състав е бил длъжен да посочи в обжалваното решение мотивите си по въпроса за отчитането на този нов факт.

34 Поради това трябва да се приеме, че апелативният състав не е изпълнил нито изрично, нито дори имплицитно изискването за мотивиране, както то е уточнено в точка 33 по-горе.

35 В този контекст трябва да се подчертае, че при конкретните обстоятелства доводите на СХВП, изложени в нейните писма, съгласно които „апелативният състав по всяка вероятност е взел предвид решението от 28 юни 2012 г. на Tribunal [de commerce de Bruxelles]“, но „е счел, че не е обвързан от него, тъй като то е постановено по иск за установяване на нарушение по силата на член [96] от [Регламент № 207/2009]“, представляват опит за закъсняло мотивиране на обжалваното решение, недопустимо пред Общия съд. Всъщност според постоянната съдебна практика мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като неизлагането на мотиви не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (решения от 26 ноември 1981 г., Michel/Парламент, 195/80, Rec, EU:C:1981:284, т. 22, от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Rec, EU:C:2005:408, т. 463 и от 13 ноември 2012 г., Antrax It/СХВП — THC (Радиатори за отопление), T-83/11 и T-84/11, Сб., EU:T:2012:592, т. 90].

36 Вследствие на това, като не е мотивирал своята преценка относно въпроса за отчитането на новия факт, който е решението на Tribunal de commerce de Bruxelles, настъпил между приемането на решението на отдела по споровете и на обжалваното решение, апелативният състав е нарушил член 75 от Регламент № 207/2009.

37 С оглед на гореизложеното следва първото правно основание, изведено от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009, да се уважи.

38 Налага се констатацията, че само по себе си това нарушение води до отмяната на обжалваното решение. При все това с оглед на особените обстоятелства по настоящия спор, в който решението на съд за марките на Общността е прието преди обжалваното решение, Общият съд счита за необходимо да анализира третото правно основание, изведено от нарушение на общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания.

По третото правно основание, изведено от нарушение на общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания

39 В рамките на третото правно основание жалбоподателите изтъкват, че общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания са били нарушени. Те считат, че с оглед на Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74) и на значението, отдадено на принципите на силата на пресъдено нещо и на правна сигурност, окончателното решение на съд за марките на Общността е породило оправдани правни очаквания, че накърняването на техните субективни права от марката „ENGLISH PINK“ е окончателно признато в Съюза.

40 Те поддържат също, че принципът на добра администрация забранява на СХВП, когато се произнася в рамките на производство по възражение, да приеме решение, накърняващо правната сигурност и оправданите правни очаквания, изведени от по-ранно окончателно съдебно решение на съд за марките за Общността. Този принцип налага на СХВП да отдава особено внимание на решението на съда за марките на Общността.

41 СХВП изтъква, че принципите на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания не са били нарушени, доколкото не е доказано, че при упражняването на нейната компетентност в областта на регистрацията на марките на Общността тя е обвързана от силата на окончателно пресъдено нещо на решенията на съдилищата за марките на Общността.

42 Предварително следва да се подчертае, че настоящото повдигнато правно основание на практика съдържа две твърдения за нарушения. В рамките на първото твърдение за нарушение жалбоподателите поддържат по същество, че с оглед на важната роля, която Регламент № 207/2009 възлага на съдилищата за марките на Общността, апелативният състав е трябвало да вземе предвид решението на Tribunal de commerce de Bruxelles. Пренебрегвайки това съдебно решение, апелативният състав не е преценил с необходимата грижа представените му фактически данни и по този начин е нарушил принципа на добра администрация, тоест своето задължение за полагане на грижа.

43 В рамките на второ твърдение за нарушение жалбоподателите изтъкват по същество, че решението на Tribunal de commerce de Bruxelles в известен смисъл е закрепило правата на страните, като е защитило окончателно по-ранната словна марка срещу всяко нарушение от страна на марката „ENGLISH PINK“. С приемането на решение, противоречащо на горепосоченото съдебно решение, апелативният състав е накърнил оправданите правни очаквания и правната сигурност, създадени с това съдебно решение.

44 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, според което апелативният състав не е преценил с необходимата грижа представените му фактически данни, следва да се припомни, че СХВП е длъжна да упражнява компетенциите си в съответствие с общите принципи на правото на Съюза, какъвто е принципът на добра администрация (решение от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, Сб., EU:C:2011:139, т. 73).

45 Трябва да се подчертае, че по съображения за правна сигурност, и по-точно за добра администрация, разглеждането на всяка заявка за регистрация трябва да бъде стриктно и пълно, за да се избегне ненадлежната регистрация на марки. Това разглеждане трябва да се прави във всеки конкретен случай. Всъщност регистрацията на даден знак като марка зависи от специфични, приложими към фактическите обстоятелства на съответния случай критерии, целта на които е да се провери дали спрямо разглеждания знак не е приложимо някое основание за отказ (вж. в този смисъл решение Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, т. 44 по-горе, EU:C:2011:139, т. 77).

46 В същия смисъл следва да се припомни, че член 76, параграф 1 от Регламент № 207/2009 предвижда, че „[СХВП] пристъпва към служебна проверка на фактите“, като „обаче при производство относно относителните основания за отказ на регистрация проверката се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, и исканията, представени от страните“. Тази разпоредба е израз на задължението за полагане на грижа, съобразно което компетентната институция е длъжна да разгледа внимателно и безпристрастно всички фактически и правни обстоятелства, относими към случая (вж. решение от 15 юли 2011 г., Zino Davidoff/СХВП — Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE), T-108/08, Сб., EU:T:2011:391, т. 19 и цитираната съдебна практика).

47 Трябва обаче да се констатира, че решението на Tribunal de commerce de Bruxelles представлява, prima facie, факт, който е относим за разрешаването на конкретния спор. Всъщност апелативният състав не е можел да не признае наличието съществени общи точки между фактите, които са предмет на производството, образувано по иска за установяване на нарушение, и тези, които са предмет на производството, образувано по възражението на регистрацията на заявената марка. Идентични са не само страните по посочените производства, но и по-ранната словна марка, изтъкната в подкрепа на иска за установяване на нарушение пред Tribunal de commerce de Bruxelles, е същата като тази, изтъкната в подкрепа на възражението пред инстанциите на СХВП. Трябва също да се отбележи, че марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“, чиято отмяна е постановена от посочения съд, и заявената марка, са до голяма степен сходни.

48 Също е важно да се подчертае, че това решение е постановено от създаден в приложение на Регламент № 207/2009 съд за марките на Общността, който в това си качество действа в рамките на автономна система, каквато представлява режимът на правото на марките на Съюза, тъй като има задачата да защитава на цялата територия на Съюза марките на Общността, спрямо които е извършено нарушение или има заплаха за нарушение, като по този начин той преследва специфичните за посочената система цели.

49 Освен това, както става ясно от точки 24—26 по-горе, волята на законодателя на Съюза трябва да се схваща в смисъл, че въведените с правната уредба механизми целят да се гарантира еднаква защита на марката на Общността на цялата територия на Съюза.

50 С оглед на всички тези съображения трябва да се приеме, че в конкретния случай решението на Tribunal de commerce de Bruxelles е, prima facie, относим факт, чието евентуално отражение върху разрешаването на отнесения до него спор апелативният състав е трябвало да прецени.

51 Като се е въздържал да направи това, апелативният състав не е преценил с цялата необходима грижа представените му относими факти.

52 При конкретните обстоятелства това неполагане на грижа е от естество да доведе до отмяната на обжалваното решение, поради което твърдението, изведено от нарушение на принципа на добра администрация, трябва да се приеме.

53 Ето защо от анализа на първото правно основание и на първото твърдение за нарушение в рамките на третото правно основание следва, че апелативният състав е нарушил, от една страна, член 75 от Регламент № 207/2009 — като не е споменал в обжалваното решение за съществуването на решението на Tribunal de commerce de Bruxelles и за евентуалното отражение на същото върху разрешаването на спора — и от друга страна, неговото задължение за полагане на грижа, като не е преценил с цялата необходима грижа представените му относими факти.

54 Следва, че обжалваното решение трябва да се отмени, без да е необходимо да се разглежда второто твърдение за нарушение в рамките на третото правно основание, нито останалите пет изтъкнати от жалбоподателите правни основания.

По искането за изменение на обжалваното решение, целящо да се уважи възражението

55 С оглед на необходимостта да се отмени обжалваното решение и на искането на жалбоподателите за изменение, следва да се прецени дали в конкретния случай Общият съд трябва да упражни своето правомощие за изменение на основание член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009. В подкрепа на това искане жалбоподателите поддържат по същество, че решението на Tribunal de commerce de Bruxelles е придобило сила на пресъдено нещо, поради което то се налага на апелативния състав и следователно на Общия съд. Така той е в състояние и е длъжен да измени обжалваното решение, като се съобрази с посоченото съдебно решение и следователно като уважи възражението. В това отношение те уточняват в рамките на второто си правно основание по-конкретно, че силата на пресъдено нещо се свързва не само с диспозитива на съдебното решение, но също така и с неговите мотиви, и се основават на единния характер на марката на Общността, както и на необходимостта да се избегнат взаимнопротиворечиви решения на съдилищата за марките и СХВП, както е потвърдено в член 56, параграф 3, член 100, параграфи 2, 6 и 7, член 104, параграфи 1 и 2 и член 109, параграфи 2 и 3 от Регламент № 207/2009 и в разпоредбите на Регламент № 44/2001.

56 Следва да се припомни, че признатото на Общия съд правомощие за изменение не означава, че той може да прави преценка, по която апелативният състав още не е изразил становище. Следователно упражняването на правото да измени решението трябва по принцип да се ограничи до положенията, при които Общият съд, след като е осъществил контрол върху направената от апелативния състав преценка, въз основа на установените фактически и правни обстоятелства е в състояние да определи решението, което апелативният състав е трябвало да приеме (решение Edwin/СХВП, т. 16 по-горе, EU:C:2011:452, т. 72).

57 Освен това трябва да се приеме, че решение на национална юрисдикция, действаща като съд за марките на Общността в рамките на иск за установяване на нарушение на правото върху марка на Общността, няма никаква сила на пресъдено нещо спрямо инстанциите на СХВП в рамките на производство по възражение на регистрацията на марка на Общността, била тя идентична на националната марка, която е предмет на иска за установяване на нарушение (вж. в този смисъл решение от 10 май 2011 г. Emram/СХВП — Guccio Gucci (G), T-187/10, EU:T:2011:202, т. 76 и цитираната съдебна практика). От това следва, че наличието на подобно решение, като това на Tribunal de commerce de Bruxelles в конкретния случай, макар и да е станало окончателно, само по себе си не е достатъчно да позволи на Общия съд да определи какво решение апелативният състав е бил длъжен да приеме.

58 Наистина е вярно, че както беше припомнено в точки 24 и 25 по-горе, с Регламент № 207/2009 законодателят на Съюза е въвел механизми, целящи да се гарантира еднаква защита на марката на Общността на цялата територия на Съюза, като по този начин е закрепил единния характер на марката на Общността. В този контекст той е създал съдилищата за марките на Общността, на които е предоставена компетентността да постановяват забрани за преследване на действията, нарушаващи или създаващи опасност от нарушаване на правата върху марка на Общността, извършени на цялата територия на Съюза.

59 При все това съгласно утвърдена съдебна практика законосъобразността на решенията на апелативните състави трябва да се преценява единствено въз основа на Регламент № n° 207/2009, както е тълкуван от съда на Съюза, а не въз основа на предходната практика при вземане на решения на тези състави (вж. в този смисъл решение от 26 април 2007 г., Alcon/СХВП, C-412/05 P, Сб., EU:C:2007:252, т. 65), като това важи и в рамките на производство по възражение, направено на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. Това важи a fortiori, що се отнася до отражението на по-ранните национални решения върху решаването на спора в конкретния случай. Всъщност режимът на правото на марките на Съюза е автономна система, състояща се от съвкупност от норми и преследваща специфични за нея цели, която се прилага независимо от всяка една национална система. Следва, че отказът за регистрация трябва да се преценява единствено въз основа на релевантната правна уредба на Съюза и при всички случаи по-ранните национални решения не могат да поставят под въпрос законосъобразността на спорното решение (вж. в този смисъл определение от 22 март 2012 г., Emram/СХВП, C-354/11 P, EU:C:2012:167, т. 92 и 93).

60 Трябва също да се подчертае, че Регламент № 207/2009 не съдържа никаква разпоредба, по силата на която СХВП да е обвързана от решение на съд за марките на Общността, постановено в рамките на иск за установяване на нарушение, когато тя упражнява своята изключителна компетентност в областта на регистрацията на марките на Общността и когато, в този контекст, тя разглежда възраженията на заявките за регистрация на марките на Общността.

61 Всъщност разпоредбите, с които се прилага принципът на силата на пресъдено нещо, се отнасят до други положения. Така член 56, параграф 3 от Регламент № 207/2009 се отнася до недопустимостта на искане за отмяна или за обявяване на недействителност до СХВП, ако по искане с предмет същата марка на Общността има решение на юрисдикция на държава членка. В същия смисъл член 100, параграфи 2, 6 и 7 от Регламент № 207/2009 визира хипотезата на насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителност на марка на Общността пред СХВП или съд за марките на Общността, когато същият въпрос вече е бил решен по повод на същата марка пред СХВП или посочената юрисдикция. От своя страна член 109, параграф 2 от Регламент № 207/2009 предвижда, че юрисдикцията, сезирана с иск за нарушение въз основа на марка на Общността, отхвърля иска, ако въз основа на същите факти е било постановено окончателно решение по същество между същите страни въз основа на идентичната национална марка, валидна за идентичните стоки или услуги. Също така член 109, параграф 3 от същия регламент предвижда, че юрисдикцията, сезирана с иск за нарушение въз основа на национална марка, отхвърля иска, ако въз основа на същите факти е било постановено окончателно решение по същество между същите страни въз основа на идентична марка на Общността, валидна за идентични стоки или услуги.

62 Освен това изискването за единен характер на марката на Общността, както е подчертано в съображения 16 и 17 от Регламент № 207/2009, не означава, че инстанциите на СХВП и вследствие на това съдът на Съюза не могат в името на принципа на силата на пресъдено нещо да разгледат евентуалното наличие на вероятност от объркване в рамките на производство по възражение на регистрацията на нова марка на Общността, дори и ако тя е идентична на национална марка, за която съд за марки на Общността е приел, че нарушава по-ранна марка на Общността.

63 Всъщност е важно да се подчертае, че СХВП е единствената инстанция, която законодателят на Съюза е оправомощил да разглежда заявките за регистрация и следователно да разрешава или отказва регистрирането на марка на Общността. В рамките на тази компетентност решенията относно регистрацията на знак като марка на Общността, които апелативните състави приемат по силата на Регламент № 207/2009 относно регистрацията или защитата на даден знак като марка на Общността, спадат към упражняването на обвързана компетентност, а не на оперативната самостоятелност. При това положение законосъобразността на решенията на апелативните състави трябва да се преценява единствено въз основа на този регламент според неговото тълкуване от съда на Съюза. Както обаче е подчертано в точки 60 и 61 по-горе, Регламент № 207/2009 не предвижда разпоредба, налагаща на СХВП да се съобразява в името на принципа на пресъдено нещо с решение на съд за марките на Общността за установяване на нарушение на правото върху марка на Общността от национална марка.

64 Следва, че в конкретния случай силата на пресъдено нещо, с която се ползва решението на Tribunal de commerce de Bruxelles, не се налага нито на апелативния състав при упражняването на неговата компетентност, за да реши дали знакът „English pink“ може да бъде регистриран като марка на Общността, нито на съда на Съюза в рамките на упражняването на неговия контрол за законосъобразност и на неговото правомощие за изменение по член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009.

65 Освен това трябва да се отбележи, че макар в производствата пред Tribunal de commerce de Bruxelles и пред СХВП да участват едни и същи страни, за сметка на това предметите — тоест съответните искания по делата, разгледани от посочения съд и от СХВП — не са идентични. Всъщност искът за установяване на нарушение пред белгийската юрисдикция има за предмет отмяната на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и забраната за нейното използване на територията на Съюза, докато предмет на производството пред СХВП е възражението на регистрацията на марката на Общността „English pink“.

66 Основанията — тоест основата на исканията — на тези две дела също са различни. От една страна, в рамките на производството пред Tribunal de commerce de Bruxelles основата на искането на жалбоподателите да се приеме разпореждане с цел да се попречи на нарушението на посочените в точка 6 по-горе марки на Общността, е член 9, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009. Също така основата на искането да се обяви за недействителна марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ представляват член 2.3 и член 2.28, параграф 3, буква б) от Конвенцията на Бенелюкс за интелектуалната собственост (марки, дизайни и модели), подписана на 25 февруари 2005 г. в Хага. Посоченият търговски съд е приел, че е допуснато нарушение на правото върху горепосочените марки на Общността. Така той произнася отмяната на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и забранява използването на този знак върху цялата територия на Съюза. От друга страна, в рамките на производството пред СХВП жалбоподателите се противопоставят на регистрацията на нова марка на Общността и се основават в това отношение на други разпоредби на Регламент № 207/2009, тоест член 8, параграф 1, буква б) и параграф 5 от посочения регламент.

67 Освен това е безспорно, че марката на Бенелюкс и заявената марка са две отделни марки от правна гледна точка. Решението на Tribunal de commerce de Bruxelles има за последица да защити по-ранната словна марка само спрямо действието на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“.

68 Дори и само поради тези причини, тоест липсата на еднаквост между предметите и основанията на производствата пред СХВП и Tribunal de commerce de Bruxelles, жалбоподателите нямат основание да се позоват на силата на пресъдено нещо на решението на посочения търговски съд в рамките на настоящия спор.

69 Поради същите причини жалбоподателите напразно се позовават на Регламент № 44/2001, с мотива че е налице идентичност на страните, предмета и основанието.

70 От гореизложеното следва, че жалбоподателите погрешно поддържат, че в приложение на принципа на силата на пресъдено нещо апелативният състав е обвързан от решението на Tribunal de commerce de Bruxelles и че поради това той е трябвало да констатира наличието на вероятност от объркване между конфликтните знаци.

71 Независимо от гореизложеното, както става ясно от съображенията, изложени в рамките на разглеждането на първото и третото правно основание по-горе, апелативният състав в случая не е взел предвид решението на Tribunal de commerce de Bruxelles и не е преценил евентуалното отражение на посоченото решение върху разрешаването на спора. При това положение Общият съд не е в състояние да определи, въз основа на така установените правни и фактически данни, какво решение апелативният състав е бил длъжен да приеме, и следователно не може да упражни своето правомощие за изменение. Вследствие на това трябва направеното от жалбоподателите искане за изменение да се отхвърли.

По съдебните разноски

72 По смисъла на член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. В конкретния случай следва да се постанови, че СХВП понася направените от нея съдебни разноски, както и половината от съдебните разноски на жалбоподателите.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 29 май 2013 г. (преписка R 1215/2011-4).

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) СХВП понася направените от нея съдебни разноски, както и половината от съдебните разноски на Apple and Pear Australia Ltd и на Star Fruits Diffusion.

4) Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion понасят половината от направените от тях съдебни разноски.

Prek Labucka Kreuschitz

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 25 март 2015 година.

Подписи